

И спуснаха се тѣ на дълъгъ пѣть прѣзъ поля и гори, надъ пропасти и бездни; и пѣтуваха тритѣ незнайни пѣтници ту въ мъгла и дѣждѣ, ту въ слънчевъ пекѣ. Стигнаха най-сетнѣ планина, покрита съ снѣгъ и ледъ и слѣдъ дълго ходене, прѣбродиха планината отвредѣ. И ето, намѣриха кулата, съгледаха Лѣнността, спрѣха се и любезно заговориха :

— Ахъ, клета ти приятелко Лѣнность! Я вижъ какъ си тукъ сама осамотена! Колко си ти нещастна и бѣдна! Ти, наистина, имашъ добро сърдце; сама седишъ и пазишъ върху тѣзи стрѣмни канари, а твоята затворница Работата почива ли почива въ кулата. Но ако ти поискашъ, тя може да те прѣнесе въ много добъръ край. Тамъ ти ще бѣдешъ много, много щастлива; ще си почивашъ винаги на зелени ливади, изпѣтрена съ най-хубави цвѣтя и най-миризливи трѣви.

— Истина казвашъ, мила Зависть. Азъ би трѣбвало отдавна да стана, но. . . охъ, . . . охъ. . . , туй е много, много тежко за мене.

— Ти си почивай, а азъ сама ще отключа затвора, само ми дай ключоветѣ — каза Завистьта, па отворила кулата и освободила затворницата. Тя веднага заповѣдала на Работата да изплѣте дълго вѣже отъ свѣтлиѣ лѣчи на звѣздата. По това вѣже, носеща на бедрата си царя Свадѣ, царица Злоба, Завистьта и Лѣнността, Работата слѣзла въ царството на царъ Мира.

Тамъ въ царството на царъ Мира, работата направила да пораснатъ върху земята най-богати и най-различни плодове за прѣхрана на хората. Тя извадила изъ нѣдрата на земята лѣскавото злато и якото желѣзо, а изъ дълбочинитѣ морски — камънитѣ скъпоцѣнни. А хората, прима-